

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 kwietnia 2016 roku (znak: (...)-2004) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., na podstawie art. 173 i 174 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 1998r. (Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.) ponownie ustalił wysokość kapitału początkowego B. S. na dzień 1 stycznia 1999 roku. Wartość kapitału początkowego po przeliczeniu wyniosła 138.351,73 zł. Przy przeliczeniu kapitału początkowego organ rentowy uwzględnił podstawę wymiaru kapitału początkowego w kwocie 1.304,28 zł ustaloną w decyzji z dnia 2 sierpnia 2005 r. o ustaleniu kapitału początkowego, okresy składkowe wynoszące łącznie 20 lat, 5 miesięcy i 1 dzień, tj. 245 miesięcy oraz okresy nieskładkowe wynoszące 15 dni oraz okres sprawowania przez ubezpieczoną opieki nad dzieckiem wynoszący łącznie 3 lata, 8 miesięcy i 26 dni, tj. 44 miesiące. Wysokość 24 % kwoty bazowej wyniosła 293,01 zł. Współczynnik proporcjonalny do osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego wyniósł 86,55 %. Średnie dalsze trwanie życia wyrażone w miesiącach dla osób w wieku 62 lat przyjęto w ilości 209 miesięcy. W związku z powyższym wysokość kapitału początkowego ustalona na dzień 1 stycznia 1999 roku wyniosła 138.351,73 zł.

/decyzja z dn. 01.04.2016 r., sposób obliczenia wartości kapitału początkowego – k. 49-50 akt ZUS w aktach o sygn. VIII U 1671/16/

B. S. od powyższej decyzji złożyła odwołanie w dniu 27 czerwca 2016 roku, kwestionując ilość okresów nieskładkowych sprawowania przez nią opieki nad dzieckiem przyjętych przez organ rentowy do przeliczenia kapitału początkowego. Zdaniem skarżącej organ rentowy zaniżył jej staż pracy przyjmując 44 miesiące nieskładkowe podczas, gdy w decyzji z dnia 2 sierpnia 2005 r. o ustaleniu kapitału początkowego przyjęto okres nieskładkowy w wymiarze 45 miesięcy.

/odwołanie - k. 2 akt VIII U 1671/16/

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 15 lipca 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych przytoczył argumentację wskazaną w zaskarżonej decyzji, wnosząc o odrzucenie odwołania jako wniesionego po terminie.

/odpowiedź na odwołanie - k. 3-3 odwrót akt VIII U 1671/16/

Decyzją z dnia z dnia 31 maja 2016 roku (znak: ENP/10/021118962), po rozpoznaniu wniosku z dnia 10 maja 2016 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., na podstawie art. 116 ust. 1 i art. 129 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 1998r. (Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.), odmówił B. S. wypłaty emerytury za miesiąc marzec 2016 r. W uzasadnieniu wskazano, że decyzją z dnia 4 kwietnia 2016 r. przyznał ubezpieczonej emeryturę w kwocie zaliczkowej od dnia 1 marca 2016 r., tj. od miesiąca zgłoszenia wniosku, zawieszając wypłatę świadczenia ze względu na kontynuowanie przez ubezpieczoną zatrudnienia i podejmując ją od dnia 1 kwietnia 2016 r., tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym ubezpieczona złożyła wniosek o wypłatę wraz ze świadectwem pracy.

/decyzja z dn. 31.05.2016 r. - k. 20 akt ZUS w sprawie o sygn. akt VIII U 1672/16/

B. S. od powyższej decyzji złożyła odwołanie w dniu 27 czerwca 2016 roku uznając ją za krzywdzącą. Skarżąca wniosła o przyznanie jej emerytury za miesiąc marzec 2016 r.

/odwołanie - k. 2 – 2 odwrót akt VIII U 1672/16/

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 15 lipca 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie, przytaczając argumentację wskazaną w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie - k. 7-7 odwrót akt VIII U 1672/16/

Na podstawie art. 219 k.p.c. Sąd Okręgowy w Łodzi połączył do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy o sygn. akt VIII U 1671/16 i VIII U 1672/16 oraz postanowił prowadzić je dalej pod sygn. akt VIII U 1671/16.

/okoliczność bezsporna/

Na terminie rozprawy w dniu 1 grudnia 2016 r., poprzedzającej bezpośrednio wydanie wyroku z dnia 6 grudnia 2016 r., wnioskodawczyni poparła wniesione odwołania natomiast pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania od decyzji z dnia 31 maja 2016 r. o odmowie wypłaty emerytury za marzec 2016 r. oraz o odrzucenie – jako wniesionego po terminie – odwołania od decyzji z dnia 1 kwietnia 2016 r. o ponownym ustaleniu kapitału początkowego.

/stanowisko wnioskodawczyni – protokół z rozprawy z 01.12.2016 r. – k. 11-12, czas nagrania: 00:01:11 -00:04:10; stanowisko pełnomocnika ZUS – protokół z rozprawy z 01.12.2016 r. – k. 11-12, czas nagrania: 00:07:00 -00:10:53)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca B. S. urodziła się w dniu (...). W dniu 27 stycznia 2004 r. złożyła wniosek o ustalenie kapitału początkowego.

/bezsporne, a nadto wniosek o ustalenie kapitału początkowego – k. 1 akt ZUS w aktach o sygn. VIII U 1671/16/

Decyzją z dnia 2 sierpnia 2005 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Ł. ustalił kapitał początkowy B. S. na dzień 1 stycznia 1999 roku. Do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy organ rentowy przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. z lat 1989-1998. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 106,83% i został pomnożony przez kwotę bazową w wysokości 1.220,89 zł, w związku z czym podstawa wymiaru kapitału początkowego wyniosła 1.304,28 zł. Przyjęto łącznie 20 lat, 5 miesięcy i 1 dzień, tj. 245 miesięcy okresów składkowych oraz okresy nieskładkowe wynoszące 15 dni oraz okres sprawowania przez ubezpieczoną opieki nad dzieckiem wynoszący łącznie 3 lata, 8 miesięcy i 26 dni. Łączny okres nieskładkowy przyjęty do wyliczenia kapitału początkowego wyniósł 3 lata, 9 miesięcy, i 11 dni, tj. 45 miesięcy. Wysokość 24 % kwoty bazowej wyniosła 293,01 zł. Współczynnik proporcjonalny do osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego wyniósł 86,19 %. Średnie dalsze trwanie życia wyrażone w miesiącach dla osób w wieku 62 lat przyjęto w ilości 209 miesięcy. W związku z powyższym wysokość kapitału początkowego ustalona na dzień 1 stycznia 1999 roku wyniosła 132.299,09 zł.

/decyzja z dn. 02.08.2005 r.; obliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego – k. 42-43 akt ZUS w aktach o sygn. VIII U 1671/16/

W dniu 11 marca 2016 r. B. S. złożyła wniosek o ponowne ustalenie kapitału początkowego.

/wniosek z 11.03.2016 r. – k. 44-44 odwrót akt ZUS w aktach o sygn. VIII U 1671/16/

Zaskarżoną decyzją z dnia 1 kwietnia 2016 roku (znak: (...)-2004), po rozpoznaniu ww. wniosku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., na podstawie art. 173 i 174 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 1998r. (Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.) ponownie ustalił wysokość kapitału początkowego B. S. na dzień 1 stycznia 1999 roku. Przy przeliczeniu kapitału początkowego organ rentowy uwzględnił podstawę wymiaru kapitału początkowego w kwocie 1.304,28 zł ustaloną w decyzji z dnia 2 sierpnia 2005 r. o ustaleniu kapitału początkowego, okresy składkowe wynoszące łącznie 20 lat, 5 miesięcy i 1 dzień, tj. 245 miesięcy oraz okresy nieskładkowe wynoszące 15 dni oraz okres sprawowania przez ubezpieczoną opieki nad dzieckiem wynoszący łącznie 3 lata, 8 miesięcy i 26 dni, tj. 44 miesiące. Wysokość 24 % kwoty bazowej wyniosła 293,01 zł. Współczynnik proporcjonalny do osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego wyniósł 86,55 %. Średnie dalsze trwanie życia wyrażone w miesiącach dla osób w wieku 62 lat przyjęto w ilości 209

miesiący. W związku z powyższym wysokość kapitału początkowego ustalona na dzień 1 stycznia 1999 roku wyniosła 138.351,73 zł.

/decyzja z dn. 01.04.2016 r., sposób obliczenia wartości kapitału początkowego – k. 49-50 akt ZUS w aktach o sygn. VIII U 1671/16/

Zaskarżona decyzja z dnia 1 kwietnia 2016 roku (znak: (...)-2004) została przesłana do B. S. przesyłką zwykłą pocztową. Organ rentowy nie dysponuje potwierdzeniem doręczenia wnioskodawczyni zaskarżonej decyzji.

/okoliczność bezsporna/

Decyzją z dnia 4 kwietnia 2016 r., po rozpoznaniu wniosku z dnia 11 marca 2016 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., na podstawie art. 24 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 1998r. (Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.), przyznał B. S. emeryturę w kwocie zaliczkowej od dnia 1 marca 2016 r., tj. od miesiąca zgłoszenia wniosku, zawieszając wypłatę świadczenia ze względu na kontynuowanie zatrudnienia przez B. S..

/decyzja z dn. 01.04.2016 r. – k. 9-10 akt ZUS w aktach o sygn. VIII U 1672/16/

W dniu 6 kwietnia 2016 r. B. S. złożyła wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury w związku z zakończeniem zatrudnienia w dniu 29 marca 2016 r.

/wniosek z 06.04.2016 r. – k. 11-12 odwrót akt ZUS w aktach o sygn. VIII U 1672/16; świadectwo pracy z 30.03.2016 r. – k. 13 akt ZUS w aktach o sygn. VIII U 1672/16/

Decyzją z dnia 15 kwietnia 2016 r., po rozpoznaniu ww. wniosku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., na podstawie art. 25 i 129 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 1998r. (Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.), ustalił ostateczną wysokość emerytury oraz podjął jej wypłatę od dnia 1 kwietnia 2016 r.

W dniu 10 maja 2016 r. wnioskodawczyni wniosła o wypłatę świadczenia emerytalnego za miesiąc marzec 2016 r. podnosząc, że nie została poinformowana o konieczności dostarczenia świadectwa pracy jeszcze w marcu 2016 r.

/wniosek z 10.05.2016 r. – k. 18 akt ZUS w aktach o sygn. VIII U 1672/16/

Zaskarżoną decyzją z dnia 31 maja 2016 roku (znak: ENP/10/021118962), po rozpoznaniu wniosku z dnia 10 maja 2016 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., na podstawie art. 116 ust. 1 i art. 129 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 1998r. (Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.), odmówił B. S. wypłaty emerytury za miesiąc marzec 2016 r. W uzasadnieniu wskazano, że decyzją z dnia 4 kwietnia 2016 r. przyznano ubezpieczonej emeryturę w kwocie zaliczkowej od dnia 1 marca 2016 r., tj. od miesiąca zgłoszenia wniosku, zawieszając wypłatę świadczenia ze względu na kontynuowanie zatrudnienia. Wobec złożenia przez skarżącą w dniu 6 kwietnia 2016 r. wniosku o podjęcie wypłaty emerytury wraz z dokumentem potwierdzającym rozwiązanie stosunku pracy, organ rentowy decyzją z dnia 15 kwietnia 2016 r. podjął wypłatę emerytury od dnia 1 kwietnia 2016 r., tj. od dnia, w którym złożono wniosek.

/decyzja z dn. 31.05.2016 r. - k. 20 akt ZUS w sprawie o sygn. akt VIII U 1672/16/

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie, a mianowicie o powołane wyżej dokumenty znajdujące się w aktach sprawy oraz w załączonych aktach organu rentowego. Zgromadzone dokumenty nie budzą wątpliwości, co do ich wiarygodności. Wskazać należy, że w przedmiotowej sprawie stan faktyczny jest pomiędzy stronami w całości niesporny, zaś spór ma charakter sporu prawnego i sprowadza się w istocie do oceny prawidłowości zastosowania obowiązujących przepisów dotyczących sposobu wyliczenia kapitału początkowego oraz podjęcia wypłaty przyznanego świadczenia emerytalnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego obydwu odwołań nie zasługiwały na uwzględnienie.

Odnosząc się do odwołania od decyzji z dnia 1 kwietnia 2016 roku (znak: (...) -2004) o ponownym ustaleniu wysokości kapitału początkowego w pierwszej kolejności Sąd Okręgowy wskazuje, że w jego ocenie twierdzenie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o wniesieniu przez B. S. odwołania z przekroczeniem ustawowego terminu (co powinno skutkować odrzuceniem odwołania) nie znalazło potwierdzenia w zgromadzonym w toku postępowania materiale dowodowym. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (patrz wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76). Organ rentowy, mimo spoczywającego na nim z mocy art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. ciężaru procesowego, nie udowodnił okoliczności, z której wywodził ww. skutki prawne, tj. tego, że doręczenie skarżącej decyzji z dnia 1 kwietnia 2016 r. nastąpiło w terminie wcześniejszym niż 30 dni przed datą wniesienia odwołania. Pełnomocnik organu rentowego oświadczył, że zaskarżona decyzja z dnia 1 kwietnia 2016 roku (znak: (...) -2004) została przesłana do B. S. przesyłką zwykłą pocztową, w związku z czym organ rentowy nie dysponuje potwierdzeniem doręczenia wnioskodawczyni zaskarżonej decyzji. Wobec powyższego brak jest możliwości uznania, że B. S. złożyła odwołanie z przekroczeniem ustawowego terminu. Tym samym konieczne jest dokonanie przez Sąd merytorycznej oceny zasadności wniesionego przez skarżącą odwołania.

Podnoszony przez skarżącą w odwołaniu od decyzji z dnia 1 kwietnia 2016 roku (znak: (...) -2004) o ponownym ustaleniu wysokości kapitału początkowego zarzut, że organ rentowy zaniżył jej staż pracy - przyjmując 44 miesiące nieskładkowe podczas, gdy w decyzji z dnia 2 sierpnia 2005 r. o ustaleniu kapitału początkowego przyjęto okres nieskładkowy w wymiarze 45 miesięcy – jest całkowicie niezasadny.

Zgodnie bowiem z treścią art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2016 roku, poz. 887 – j.t., z późn. zm.) zarówno w brzmieniu obowiązującym w dacie wydawania decyzji z dnia 2 sierpnia 2005 roku, jak i w dacie wydawania decyzji z dnia 1 kwietnia 2016 roku przy obliczaniu emerytury okresy, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3 (tj. składkowe i nieskładkowe), ustala się z uwzględnieniem pełnych miesięcy.

Z treści obu powołanych decyzji o ustaleniu kapitału początkowego jednoznacznie wynika, że organ rentowy przyjął do wyliczeń taki sam okres nieskładkowy skarżącej w wymiarze 3 lata, 9 miesięcy i 11 dni (w tym 3 lata, 8 miesięcy i 26 dni okresu sprawowania opieki nad dzieckiem oraz 15 dni pozostałego okresu nieskładkowego). Wbrew zarzutom skarżącej nie zaniżył zatem jej stażu ubezpieczeniowego.

Różnica pomiędzy ilością pełnych miesięcy okresu nieskładkowego przyjętą w decyzji z dnia 2 sierpnia 2005 roku (45 miesięcy) i w decyzji z dnia 1 kwietnia 2016 roku (44 miesiące) wynika natomiast z dokonanego przez organ rentowy rozbicia przy wydawaniu drugiej ww. decyzji okresu nieskładkowego na zwykły okres nieskładkowy wynoszący w przypadku skarżącej 15 dni oraz okres nieskładkowy sprawowania przez skarżącą opieki nad dzieckiem, tj. 3 lata, 8 miesięcy i 26 dni.

Konieczność dokonania powyższego rozróżnienia okresów składkowych podyktowana była natomiast zmianą treści art. 174 ustawy emerytalnej dokonaną na mocy ustawy z dnia 5 marca 2015 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015 r. poz. 552) – obowiązującą od dnia 1 maja 2015 r., a polegającą na dodaniu do art. 174 ustępu 2a, zgodnie z którym przy ustalaniu kapitału początkowego do okresów, o których mowa w art. 7 pkt 5 stosuje się art. 53 ust. 1 pkt 2.

Okresami, o których mowa w art. 7 pkt 5 ustawy są natomiast przypadające przed dniem nabycia prawa do emerytury lub renty okresy urlopu wychowawczego, urlopu bezpłatnego udzielonego na podstawie przepisów w

sprawie bezpłatnych urlopów dla matek pracujących opiekujących się małymi dziećmi, innych udzielonych w tym celu urlopów bezpłatnych oraz okresy niewykonywania pracy - z powodu opieki nad dzieckiem.

Zastosowanie przy ustalaniu kapitału początkowego do ww. okresów art. 53 ust. 1 pkt 2 oznacza konieczność przeliczenia okresu nieskładkowego sprawowania opieki nad dzieckiem przy zastosowaniu przelicznika w wysokości 1,3% (zamiast – jak miało to miejsce do dnia 30 kwietnia 2015 r. – przelicznika w wysokości 0,7%), z zastosowaniem normy wynikającej z powołanego wcześniej art. 53 ust. 2, nakazującej ustalanie przy obliczaniu emerytury okresów, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3 (tj. składkowe i nieskładkowe), z uwzględnieniem pełnych miesięcy.

W konsekwencji, na skutek ww. zmiany art. 174 ustawy emerytalnej, począwszy od dnia 1 maja 2015 r., ZUS musiał do ww. przeliczenia przyjąć z wynoszącego 3 lata, 8 miesięcy i 26 dni okresu sprawowania opieki nad dzieckiem jedynie okres 44 pełnych miesięcy ($3 \times 12 + 8 = 44$). Ponieważ pozostały okres 26 dni nie odpowiada okresowi pełnego miesiąca i musiał zostać przy przeliczeniu pominięty. Podobnie rzecz się ma w odniesieniu do 15 dni pozostałego okresu nieskładkowego.

Ponieważ w stanie prawnym obowiązującym w dacie wydawania decyzji z dnia z dnia 2 sierpnia 2005 r. o ustaleniu kapitału początkowego nie występowało rozróżnienie na zwykły okres nieskładkowy oraz okres nieskładkowy sprawowania przez skarżącą opieki nad dzieckiem, Zakład Ubezpieczeń Społecznych miał pełną podstawę do zsumowania tych okresów (tj. 15 dni + 3 lata, 8 miesięcy i 26 dni), uzyskując łączny okres 3 lata, 9 miesięcy i 11 dni, który odpowiada pełnym 45 miesiącom ($3 \times 12 + 9 = 45$) przyjętym do wyliczenia kapitału początkowego. Pozostały okres 11 dni, jako nie stanowiący pełnego miesiąca, został pominięty.

Reasumując powyższy fragment rozważań wskazać zatem należy, że organ rentowy przy wydawaniu zaskarżonej decyzji z dnia 1 kwietnia 2016 roku (znak: (...)–2004) uwzględnił staż ubezpieczeniowy skarżącej dokładnie w takim wymiarze, jak żądała tego sama skarżąca, natomiast przy wyliczaniu kapitału początkowego dokonał rozbicia okresu nieskładkowego tylko i wyłącznie z tego powodu, że ustawodawca nakazał do jego części zastosowanie wyższego przelicznika, co spowodowało ostatecznie naliczenie kapitału początkowego w wyższej wysokości (138.351,73 zł) niż pierwotnie (132.299,09 zł).

Sąd Okręgowy nie uznał również za zasadną argumentacji skarżącej podniesionej przez nią w odwołaniu od decyzji z dnia 31 maja 2016 roku (znak: ENP/10/021118962) o odmowie wypłaty emerytury za miesiąc marzec 2016 r. Wskazać bowiem należy, że powszechnie obowiązujące przepisy dotyczące zasad przyznawania i wypłaty świadczeń emerytalno-rentowych są jasne i nie nakładają na organ rentowy obowiązku informowania podmiotów ubiegających się o świadczenia o treści tych przepisów prawa. Nie można zatem pod adresem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych formułować zarzutu (jak czyni to skarżąca), że nie pouczył jej o konieczności złożenia jeszcze w marcu 2016 r. dokumentacji potwierdzającej ustanie zatrudnienia, a nieznamomości przez skarżącą stosownych unormowań prawnych traktować jako okoliczności usprawiedliwiającej jej zaniechanie.

Zgodnie z art. 100 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prawo do emerytury powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do jej nabycia. Zgodnie zaś z art. 129 ust. 1 świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

Skoro zatem B. S. skierowała do organu rentowego dwa wnioski: pierwszy w marcu 2016 r., w wyniku którego organ rentowy wydał decyzję z dnia 4 kwietnia 2016 r. o przyznaniu prawa do emerytury od dnia 1 marca 2016 r., z jednoczesnym zawieszeniem wypłaty świadczenia ze względu na kontynuowanie zatrudnienia, a drugi w dniu 6 kwietnia 2016 r. o ponowne ustalenie wysokości emerytury w związku z zakończeniem zatrudnienia w dniu 29 marca 2016 r., to Zakład Ubezpieczeń Społecznych trafnie uznał w decyzji z dnia 15 kwietnia 2016 r., że ostateczne ustalenie wysokości świadczenia emerytalnego oraz jego wypłata możliwa jest dopiero od dnia 1 kwietnia 2016 r., tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożono wniosek. W obowiązującym stanie prawnym brak jest bowiem podstawy do przyznania skarżącej emerytury za okres poprzedzający dzień 1 kwietnia 2016 r. W konsekwencji zaskarżona

decyzja organu rentowego z dnia 31 maja 2016 roku (znak: ENP/10/021118962) o odmowie wypłaty emerytury za miesiąc marzec 2016 r. jest prawidłowa.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy uznał, że brak jest podstaw do zmiany zaskarżonych decyzji i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawczyni z pouczeniem

/RP/